

Sygn. akt I C 231/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Manista

Protokolant: sekr. Aneta Kuleczka

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2016r., w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 231/16

UZASADNIENIE

W dniu 8 marca 2016r. powód (...) z siedzibą w W. złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, skierowany przeciwko M. R., w którym wniósł o zasądzenie od pozwanego nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym kwoty 1.132,05zł oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych / k. 2 – 5 – wydruk pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym /.

W dniu 14 marca 2016r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt VI Nc-e 306512/16, w którym nakazał pozwanemu M. R., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty zapłacił powodowi (...) w W. kwotę 1.132,05zł oraz kwotę 300,30zł tytułem zwrotu kosztów procesu / k. 5verte – wydruk nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego z dnia 14 marca 2016r., sygn. akt VI Nc-e 306512/16 /.

Pozwany M. R. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty do Sądu Rejonowego w Lublinie VI Wydział Cywilny, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia /k. 6-9 - wydruk sprzeciwu pozwanego M. R. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego z dnia 14 marca 2016r. /.

Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2016r., Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Łęczycy /k. 9verte – wydruk postanowienia Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny z dnia 21 kwietnia 2016r., sygn. akt VI Nc-e 306512/16 /.

W piśmie procesowym datowanym na dzień 15 lipca 2016r., powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.132,05zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu /k. 14 – 16 - odpowiedź na sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty /.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 stycznia 2008r. M. R. zawarł umowę (...) z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. Z uwagi na niedokonywanie spłat w terminie przedmiotowa umowa została wypowiedziana / okoliczności przyznane przez pozwanego /.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych między stronami postępowania. Pozwany przyznał, iż zawarł z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. umowę kredytową, z której nie wywiązał się z uwagi na trudną sytuację materialną.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 509§1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią / przelew / chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki / art. 509§2 k.c. /.

Przelew jest umową, z mocy, której wierzyciel-cedent przenosi na nabywcę-cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Zgoda dłużnika na jej zawarcie jest potrzebna tylko wtedy, gdy w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią.

Skutek przelewu polega na tym, że zmieniają się jedynie osoby stosunku zobowiązaniowego, a poza tym pozostaje on taki, jaki istniał przed dokonaniem przelewu. W następstwie przelewu, zatem nie może pogorszyć się sytuacja dłużnika. Dlatego przepis art. 513§1 k.c. przyznaje dłużnikowi prawo zgłaszania wobec nabywcy wierzytelności wszelkich zarzutów, jakie przysługiwały mu przeciwko zbywcy. Zarzuty te jednak - poza zarzutem potrącenia - mogą dotyczyć wyłącznie czynności prawnych i zdarzeń, które nastąpiły do chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Mogą to być zarzuty związane ze źródłem powstania zobowiązania, np. dotyczące wad oświadczenia woli, jak również zarzuty dotyczące czynności prawnych czy też działań i zdarzeń późniejszych, np. dotyczących odroczenia terminu świadczenia, przedawnienia, niewykonania świadczenia wzajemnego.

Ciężar dowodu spoczywał na powodzie, o czym stanowi przepis art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.

Na powodzie spoczywał obowiązek wykazania, że dochodzona pozwem kwota 1.132,05zł jest uzasadniona. Obowiązek ten obciążał powoda, z uwagi na stanowisko pozwanego, który w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionował żądanie powoda, zarówno co do zasady, jak i wysokości żądania.

Sąd podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2001r., I PKN 660/00 / OSNP 2003/20/487 /, iż samo stwierdzenie strony postępowania cywilnego nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności / art. 227 k.p.c. / powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą / art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. /.

Zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c., strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Przepis ten nie nakłada, zatem na sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej / materialnej / bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, zmienionych ustawą z dnia 1 marca 1996r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach / Dz. U. nr 43 z 1996r., poz. 189 /, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z

urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy / art. 232 k.p.c. /. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach / art. 3 k.p.c. /, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie / art. 227 k.p.c. / spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne / art. 6 k.c. / / wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003r., I ACa 1457/03, OSA 2005/3/12 /.

Powód, będący inwestycyjnym funduszem sekurytyzacyjnym, dochodził od pozwanego zapłaty należności wynikającej z wierzytelności nabytej przez fundusz. W toku niniejszego postępowania powód nie wykazał, zgodnie ze spoczywającym na nim ciężarem dowodu /art. 6 k.c., art. 232 k.p.c. /, by wierzytelność istniała, jedynie wskazał na okoliczność zawarcia umowy przelewu i istnienie umowy pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem, jednak ich nie załączył. Powód został zobowiązany przez Sąd do złożenia dowodów na poparcie przytoczonych w pozwie okoliczności stosownie do art. 126§1 pkt. 3 k.p.c., pod rygorem pominięcia dowodów zgłoszonych na dalszym etapie postępowania. Nadto, zobowiązano powoda na podstawie art. 207 §3 k.p.c., do złożenia dalszego pisma procesowego, w którym to piśmie odniesie się do twierdzeń i zarzutów podniesionych przez pozwanego w sprzeczności od nakazu zapłaty, pod rygorem przyjęcia przez Sąd, iż okoliczności tam wskazane nie są kwestionowane przez powoda. Tymczasem powód w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty ustosunkował się jedynie do zarzutu przedawnienia oraz zawarł propozycje ugody. Powód – mimo zobowiązania przez sąd, nie załączył dowodów na poparcie swoich twierdzeń zawartych w pozwie. A przecież umowa przelewu wierzytelności stanowi podstawę materialnoprawną dochodzonego roszczenia. Również taką postawę, stosownie do zasady swobodniej oceny dowodów i dyspozycji przepisu art. 233§2 k.p.c., Sąd mógł stosownie ocenić. W okolicznościach niniejszej sprawy pozwalało to uznać za nieudowodnione istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem. Brak załączonej umowy miał zasadnicze konsekwencje. Uniemożliwił weryfikację zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia.

Powód decydując się na dochodzenie wierzytelności nabytej w drodze cesji, powinien być przygotowany do wykazania wszelkich okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, w szczególności dysponować umową, z której wywodzi swoje roszczenie. Co więcej, konieczność przedłożenia takiej umowy powód, sam będący profesjonalistą i reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, powinien był przewidzieć już po zapoznaniu się ze sprzeciwem pozwanego.

Konkludując, w okolicznościach niniejszej sprawy, w świetle zaoferowanych przez stronę dowodów, nie sposób uznać, że powód udowodnił swoje żądanie. Nie przedstawił żadnego wiarygodnego dowodu wskazującego na istnienie względem pozwanego wymagalnej wierzytelności, w wysokości określonej w pozwie. Uniemożliwiło to nie tylko weryfikację istnienia i treści stosunku zobowiązaniowego między stronami, ale i kontrolę wysokości zgłoszonego żądania. W konsekwencji nie było żadnych podstaw do poczynienia ustaleń faktycznych umożliwiających uwzględnienie roszczenia.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, Sąd uznał, iż powód (...) z siedzibą w W. nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia i na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., Sąd oddalił powództwo, uznając, iż nie zostało ono udowodnione.